

Prædiken til 2. søndag efter trinitatis

Luk. 14, 25-35

For nylig var sprog- og litteraturmanden Hans Hauge rigtig ude med riven efter vores politikere. Han var træt af deres sprogbrug. Træt af, at både rød og blå stue slår om sig med forslidte klicheer. Med voldsomme sproglige billeder som slet ikke står mål med dramaets omfang.

Når man hører dem, så ser man for sig en borgerkrig, mennesker i hobetal som render rundt med knive i ryggen, massakrer og andre drabeligheder. Man taler om at ligefrem *smadre* et opsving, fordi man ikke er enig i den anden fløjs plan. Osv.

Det er for fattigt, at vores politikere, som har så meget taletid, har så lidt sprog at gøre godt med, mener Hans Hauge. De kan f.eks. ikke ret mange tillægsord, men så siger de i stedet bare "rigtig" fire gange før et ord for at fortælle, at de mener det helt vildt. Og han anbefaler dem at læse noget mere skønlitteratur for at få et mere nuanceret sprog. Om ikke for deres egen skyld, så for vores, som skal høre på dem.

Hvad man så *ikke*, med det formål for øje, kunne anbefale dem, det var at læse evangeliet til i dag. For her bruger Jesus da vist også en retorik, som måske liige er lidt vel voldsom. At man ligefrem skal *hade* sin egen

far og mor og sågar sine søskende, ægtefælle og – allermest umuligt: sine børn og sit eget liv for at kunne være hans discipel.

Hvad blev der lige af det fjerde bud: Ær din far og din mor. Og af næstekærlighedsbuddet: du skal elske din næste som dig selv – hvis ikke ens nærmeste familie er ens næste, hvem i alverden er så?

Hvis ikke min familie synes, jeg er deres næste, hvem gør så? Hvad hjælper det mig, at der sidder nogle vildtfremmede mennesker et eller andet sted og kalder mig deres næste og siger, de elsker mig, hvis hele min familie hader mig, fordi de hellere vil være Jesu disciple??

Knasten består i, at vi forbinder ordene elske og hade med meget stærke følelser. Men det er egentlig ikke det, Jesus taler om. Han taler om prioritering. Hvad der går forud for alting.

Den Nye Aftale er en oversættelse af Det nye Testamente, som forsøger at oversætte betydningen af ordene til umiddelbart forståeligt nudansk, også for den som ikke kender så meget til Bibel og kristendom i forvejen.

I den er stedet oversat sådan her: "Hvis I vil slutte jer til mig, skal I bryde med jeres far

og mor, brødre og søstre og jeres kone og børn og opgave jeres eget liv. Ellers kan I ikke være mine tilhængere”.

Det bliver det jo ikke ret meget mindre radikalt af. Godt nok får man ikke mistanke om, at Jesus vil gøre sig til herre over vores følelser, men han kræver simpelthen, at man gør ham til det vigtigste i sit liv, hvis man skal være hans discipel. På *trods* af, hvad man måtte føle.

Og man kan blødgøre udsagnet ved at sige, at det *var* jo sådan set også vilkårene, dengang Jesus levede og af mange blev anset for at være en samfundsomvæltter, som det var bedst at få lukket munden på hurtigst muligt. Hvilket man jo også gjorde ret effektivt ved at klynge ham op på et kors. I hvert fald for en tid. En tre dage. Så var den gal igen.

Og det har det været lige siden. For nok er han ikke mere her på jorden i kød og blod, men budskabet, og det var jo det, der var det farlige, det lever stadig i bedste velgående.

Takket være ham og takket være dem dengang, som trodsede tryglende mødre og koner og gik med ham. Takket være dem, som i de første århundreder derefter udsatte sig selv og deres familier for fare, fordi de havde ører at høre med og derfor var klar over, at det her budskab, det var så vigtigt, at det for enhver pris måtte ud. Også for den højeste pris, adskillelse, lemlæstelse, fængsel og død.

Men nu er kristendommen jo ikke farlig længere. Er denne tekst så bare sådan en slags mindetale for de første disciple og martyrer, og hvad de stred og led, for at vi kan

sidde her i al fredsommelighed og lytte til evangeliet om syndernes forladelse og det evige liv – når ellers vi gider og ikke har andet for?

Eller er der også bud til os, når Jesus taler om at gøre omkostningerne op, før man kaster sig ud i store projekter? Om at være villig til at give afkald?

Den aktuelle debat siger f.eks. en del om, at vi ikke er særligt indstillede på at give afkald på goder og rettigheder, når først vi har tilkæmpet os dem. Jeg nævner i flæng: seks ugers ferie, 37 timers arbejdsuge, børnecheck, efterløn ...

At beregne sine omkostninger det kræver jo nødvendigvis, at man allerførst accepterer, at der *er* omkostninger, at der kræves noget af os. Men hvis vi skal være helt ærlige, er der så ikke i dag en større tendens til, at vi spørger: hvad er der i det for mig? Hvad kan jeg få ud af det, frem for hvad kan jeg bidrage med?

Når Jesus siger, at vi skal hade det, som vi forbinder med allermest glæde og tryghed, så mener han, at vi skal give afkald på vores eget, når det er påkrævet.

Og ret skal være ret: offervilje findes jo altså også i vort samfund i dag. Faktisk ikke mindst blandt vores unge mennesker, som vi ellers har det med at beskyldte for lidt af hvert.

Uanset om man er enig i Danmarks deltagelse i krigen i Afghanistan eller ej, så kommer vi ikke uden om, at der er nogle, som sætter alt til side for at kæmpe for fred og retfærdighed i verden.

Der er koner og kærestere og forældre og søskende og venner, som også betaler en

pris. Som bakker op, selvom de selvfølgelig allerinderst inde har den vildeste lyst til at hage sig fast og bruge alle midler, fine som ufine, for at få deres allerkæreste til at blive hjemme og lade nogle andre gøre det stykke arbejde.

Det skal med, når talen går på samtidens selvtilstrækkelighed, som undtagelsen, der ikke bekræfter reglen, men nuancerer billedet. Og som er et glimrende eksempel på, hvordan Jesu tilsyneladende uforsonlige ord skal forstås. At hade sin familie betyder at gøre det rigtige, *på trods af* at man elsker dem.

Forfatteren Jens Christian Grøndahl skriver et sted i sine erindringer, at ”livet på afgørende tidspunkter møder én som et spørgsmål, og at det rigtige svar altid er ’ja’”.

Jeg skal ikke kunne sige, om han dermed mener, at vi skal følge enhver impuls – det kommer helt an på, hvad han forbinder med ”livet”, som på afgørende tidspunkter møder én som et spørgsmål.

For hvis det er sådan noget livsstils-noget med, at livets spørgsmål kun er: vil du have det her, eller har du mere lyst til noget andet, så har han jo ikke ret. Så har han faktisk dobbelt uret: ”livet” er ikke kendetegnet ved, at det altid kun har gode tilbud til os. Og på den slags spørgsmål er svaret *ikke* altid ”ja” – selv om man har lyst. Nogle gange må man hade det, der trækker mest i en – hade i betydningen give afkald.

Men hvis han mener at svare ”ja” til livet selv, med de krav, det også stiller til en, og det ansvar det også indebærer at være sat i verden sammen med sin næste – så er det en anden sag.

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

Og det er der håb om, at han mener, for han fortæller også, at denne indsigt kommer til ham, da han i gymnasiet forelsker sig og får sin første kæreste. ”Det gav mig en voksende fornemmelse af, at jeg ville være fortabt, hvis ingen ventede mig og ventede noget af mig”.

Præcis! Det der virkelig gør livet værd at leve, det som virkelig adler mennesket og fylder tilværelsen med mening, det er ikke, alt det vi i indbildt frihed kan vælge og vrage imellem, sige ja eller nej til efter forgodtbefindende. Det allervigtigste det er, at nogen venter os, og ikke mindst: venter noget af os.

Man kan sige, at Jesus venter ikke så lidt af os. Også mere end vi kan honorere. Men han forlanger ikke mere, end han selv gav. Han opgav alt sit, forlod sin familie, satte livet til for sine venner – og det er blandt andre os.

Drevet af kærlighed gik han i vores sted ad ”smerternes gade”, som vi skal synge om lidt. Via Dolorosa, lidelsens vej, kalder man vejen til Golgata, hvor Jesus slæbte det kors, som han derefter skulle dø på.

Ved at gå den vej skaffede han os forsoning og frihed og enhed. Han viste os den vej, som fører til Himmelen – hvilket er det samme, som den vej, der fører os til livet. Et liv som skal leves her på jorden, et liv, som der skal svares ”ja” til, når det spørger: ”vil du være med?” Et liv, hvor der er nogen, der venter os og forventer noget af os. Hvor vi skal være salt og kraft i hinandens liv, så det ikke fordærves. Og intet af alt det skal vi være eller gøre helt alene. Den, der har ører at høre med, skal høre! Amen

Solvej Paabøl Andersen

Billund og Grene

Salmer:

743, 448, 314, 613, 11